

Povratak iz Novog doba (New Age-a)

Sadržaj: 1. DIO: Život od ovoga svijeta

- 2. DIO: Novo doba (New age)
- 3. DIO: "Tko traži, nalazi..."(Došao sam ti majko draga...)
- 4. DIO : Povratak iz Novog doba
- 5. DIO: Dođi i slijedi me...
- 6. DIO: Bit ćete mi svjedoci...

1. DIO: Život od ovoga svijeta

Rođen sam 1970. u Zagrebu. Živim u sjevernom predjelu grada na padinama Medvednice; do nedavno to je bilo selo. Volim tamo živjeti jer sam odmalena zavolio prirodu. Tamo sam išao u osnovnu školu. Završio sam srednju školu za medicinske tehničare u Zagrebu jer sam želio pomagati bolesnim ljudima.

Moja obitelj nije bila vjernička osim tradicionalno, o "Uskrsu i Božiću". No, imao sam baku koja je čuvala brata i mene, a bila je teško i kronično bolesna. Imala je nekoliko teških dijagnoza, a ipak je uvijek sve radila za nas s ljubavlju i nikad se nije previše žalila, iako je dosta trpjela. Kada su me u 10. godini preselili u njezinu sobu (djed je jako hrkao, pa je bio "izbačen" u drugu sobu), primijetio sam kako se baka svaku večer prije spavanja moli. Mene vjera i molitve uopće nisu zanimale, i nakon krizme, u sedmom razredu, prestao sam ići u crkvu, jer je naš župnik za moj pojam bio prestrog, tako da sam Crkvu i Boga doživljavao kroz njegovu strogost. Bog je bio netko tko neprestano gleda gdje ću pogriješiti kako bi me kaznio. Pamtim jedan događaj s vjeronauka. Iako sam ja uvijek bio pristojno i poslušno dijete, jednom me neki dečko u crkvi nagovorio da imitiram jednog profesora, na što sam pristao i svi su se tiho smijuljili, pa nismo slušali župnika. On me tada prozvao i rekao svima: "Vidite, već sada si puno toga dozvoljava u crkvi, a kada će odrasti, reći će - Ja sam Bog!". To me malo povrijedilo.

Ima jedan zanimljiv detalj iz tog razdoblja. 1982. su prvi hodočasnici iz naše župe išli u Međugorje i donijeli su mojoj baki sliku Gospe. Ja sam tu sliku uzeo, potpuno nesvjesno i ravnodušno, i umetnuo je u okvir slike Svete obitelji iznad bakinog i mog kreveta. A pojma nisam imao što je to bilo u Međugorju a nije me niti previše zanimalo. Ta je slika ostala u bakinoj sobi do današnjih dana.

Tada me uglavnom zanimala glazba, strane top-liste, diskači. Vrlo rano sam počeo ići u disko (u 5. ili 6. razredu). Počeo sam pušiti u sedmom razredu (na sam dan krizmanja!), a u srednjoj školi sam počeo izlaziti po kafićima u Tkalčićevoj ulici. Kako sam bio odličan đak i poslušan u kući, nitko se nije zabrinjavao, pogotovo ne roditelji. I cure su me rano počele zanimati. Prvi "filmski" poljubac sam iskusio u šestom razredu. Nisam ni mislio da je to nešto loše kad to danas svi drže normalnim već za tu dob. Ubrzo sam otkrio i "zabranjene" časopise, i već je tada započelo ranjavanje moje duše.

1988. upisao sam Medicinski fakultet i otišao u vojsku. Na medicini sam, studirajući kemiju, fiziku, biologiju i anatomiju, povjerovao, da sada znam što je to čovjek. Ali nisam dobio sve odgovore na pitanja koja su me mučila. 1990. sam prekinuo medicinu (u drugom semestru) i upisao sociologiju na Filozofskom fakultetu. Tamo sam u potpunosti formirao svoje ateističke, liberalne i antikatoličke stavove. I jedino u što sam tada vjerovao bila je znanost. Čak sam pisao seminare protiv Crkve u kojima sam ismijavao kršćanska načela da se onome tko na nas udari kamenom uzvрати kruhom, tvrdeći da se na taj način čovjek pretvara u pasivnog roba koji dozvoljava da ga svatko gazi.

1991., pred sam rat, umrla je baka. Tada sam počeo piti tablete za smirenje jer jednostavno nisam mogao preboljeti gubitak najdraže osobe u svom životu. Studirajući znanost o zapadnjačkom društvu i klasičnu filozofiju, shvatio sam da je smisao ljudskog života u potpunoj slobodi i samoostvarenju, a Crkva, po mom tadašnjem mišljenju (osobito Katolička), taj razvoj tijekom čitave povijesti samo koči i zatupljuje ljude. Čitao sam tada Braću Karmazove

Dostojevskog i duboko me se dojmila rečenica: Kada Boga ne bi bilo, sve bi bilo dopušteno! Mislio sam: pa da, to je to, treba samo maknuti tu "ideju Boga" i osloboditi se straha od nekakve Božje kazne kojom su nas plašili kao djecu. I živjeti slobodno poštujući slobodu drugih!

I tada sam počeo tragati za tom slobodom, počeo sam izlaziti na sumnjiva i opasna mjesta misleći da je sloboda u zadovoljenju svih požudnih želja, samo se treba riješiti svih strahova koje društvene norme nameću. I u tom sveopćem hedonizmu nisam ni shvatio da sam postao rob tih želja i zapravo ovisnik o njima. Naprosto, robovao sam tijelu tražeći ugodu, misleći da je to sloboda. Ubrzo sam shvatio koliko je to zapravo loše, jer sam padao sve dublje i dublje. No nisam si više mogao pomoći. Nisam mogao promijeniti svoj život, a svaki dan bio sam sve prazniji i usamljeniji. Počeo sam sve više piti tablete ali i alkohol. S druge strane, kod kuće sam bio dobar i vrijedan, a na faksu odličan student, tako da nitko nije znao što ja radim i kako živim. Tako sam živio gotovo tri godine.

Pao sam na samo dno. U jednom sam trenutku shvatio da sam okružen ljudima iz kriminalnog svijeta i da sam i sam jednom nogom u kriminalu. Tada sam upao i u opasnu situaciju, u ruke kriminalca koji se bavi ucjenjivanjem, iz koje me sam Bog izvukao. Doživio sam najveći strah u svome životu. Shvatio sam da me još jedan korak takvog života vodi u sigurnu propast, a tko zna, možda i u smrt. No više me brinulo što ću povrijediti svoju obitelj kada otkriju kako ja živim. Ali kuda sada, pomislio sam, kod psihijatra, kod psihologa, socijalnog radnika? Znao sam koliko su bešćutne, hladne i birokratizirane te institucije. Ni u koga nisam imao povjerenja. A više nisam mogao tako živjeti...

To je bilo u tjednu kada je u Hrvatsku prvi puta došao sveti Otac, u rujnu 1994. I toga petka, 9. rujna 1994., besciljno lutajući gradom, osjetio sam potrebu da odem na ispovijed (ja, ateist i antiklerikalac!). Kako je to bilo moguće, još ni danas mi nije jasno. Očito sam potrošio sve svoje opcije, sva moja znanost i mudrost nije mi više mogla pomoći. Danas kažem da je moja duša tek onog trenutka kada je moj oholi intelektualni ego pao na dno, dobila priliku da me povede na svoj izvor. I danas mi je posve nejasno kako i zašto sam od svih zagrebačkih crkava otišao na tu ispovijed baš u crkvu Sv. Franje Asiškog na Kaptolu. Pojma nisam imao da su tamo nekakvi fratri niti tko su oni. O fratrima sam znao samo iz jedne knjige koju smo kao lektiru morali čitati u srednjoj školi - "Bakonja fra Brne" Sime Matavulja, gdje su ih ismijavali. I tako sam se našao u redu za ispovijed. Bilo me strah reći istinu o svom životu, reći da se nisam ispovijedio 11 godina, reći da sam nevjernik i što sam sve radio... Mislio sam da će me izopćiti iz Crkve. A nisam znao da sam se već sam izopćio, po svom vlastitom izboru! Tada sam se rasplakao u ispovjedaonici, a plakao nisam valjda od djetinjstva. Svećenik - kad je vidio o kakvim se ranama radi - ne samo da me nije izopćio nego mi je dao odrješenje i pokoru, utješio me i pozvao me na razgovor. Izašao sam šokiran! Sve mi je oprosteno?! Osjetio sam beskrajno olakšanje. I nakon 11 godina primio sam svetu pričest!

Tada se zapravo dogodila promjena mog stava prema Crkvi: od potpunog odbacivanja i kritike do prihvaćanja da je Crkva "ipak OK" i da je ispovijed zapravo jedna dobra psihoterapija. Nisam pojma imao da sam zapravo primio sakrament pomirenja. Otad sam počeo prihvaćati mogućnost postojanja Boga (rekao sam, parafrazirajući Karamazova, Kada Boga ne bi bilo, trebalo bi ga izmisliti!) i počeo sam manje kritički gledati na Crkvu. Primijetio sam da su i se sve moje napasti smanjile. No tada nisam do kraja povjerovao da čovjek može ozdraviti od svih slabosti i grešnosti za koje misli da su mu čak genetski dane. Nisam se vratio u Crkvu i nisam došao na razgovor sa svećenikom. Bože, da sam barem došao na taj razgovor, čega bih sve bio pošteđen! Nisam tada ni znao da sam u tim trenucima bio opet u domu Očevom. A danas vjerujem da je tada Gospodin pokrenuo i nebo i zemlju da me potpuno vrati i zadrži.

Toga Božića 1994. bio je na TV-u film u dva dijela, Zefirellijev "Isus iz Nazareta" koji me se duboko dojmio. Shvatio sam da je Isus zaista bio nešto posebno u cijeloj povijesti. I u sceni kad Ivan Krstitelj stoji u rijeci Jordan i viče: "OBRATITE SE, OBRATITE SE!" zavapio sam iskreno svim svojim bićem: "Bože, a kako se obratiti?! Pa ako Ti stvarno postojiš, zar je moguće da je čovjek stvoren na Tvoju sliku i priliku a da ipak živi gore od životinje, da robuje najnižim nagonima koje ne može kontrolirati?! Da je sposoban toliko mrziti i ubijati?! Pa zar sam zato došao na ovaj svijet da robujem takvim strastima?!" Nisam ni slutio da je taj vapaj Gospodin čuo i da je to bila moja prva molitva srcem u životu.

Počelo je moje traganje...Krenuo sam krivim putevima, a On je išao ispred mene ispravljajući ih šaljući poticaje, znakove i glasnike Radosne Vijesti. Najprije je došlo Novo doba koje je trajalo pune tri godine.

2. DIO: Novo doba (New age)

Na fakultetu sam upoznao kolegu iz Varaždina koji me oduševio svojom mirnoćom, koncentracijom i samokontrolom. Bio je vegetarijanac i prakticirao je transcendentalnu meditaciju (TM), tehniku postizanja više svijesti. To je donio 60-ih u Ameriku Maharishi Mahesh Yogi, koji je u to inicirao čak i Beatlese. Inače, trenutno taj Maharishi želi doći živjeti u Hrvatsku i napraviti veliki centar za TM. Taj kolega mi je posudio knjige o znanstvenim istraživanjima TM-a. Praktikantima su mjerili neke fiziološke funkcije (EKG; EEG; krvnu sliku, željezo, koncentraciju i sl.) i ustanovili su bitne razlike u odnosu na one koji se ne bave. Ulovio sam se na to u potpunosti, jer kao bivši medicinar, mogao sam prihvatiti samo takve znanstvene dokaze. Shvatio sam da je to super stvar i da sam ja samo imao predrasude prema tome zato jer sam mislio da su sve te stvari iz Indije povezane sa sektama "Hare Krishna". Poželio sam naučiti te tehnike, jer sam vjerovao da će mi možda one donijeti mir i snagu da svoje neuredne navike kontroliram. No tečaj je bio jako skup za to vrijeme (200 DM). Pa sam čekao bolja vremena. (A Isus je lijepo rekao svojim apostolima: Badava primiste, badava dajte).

Početak 1995. počeo sam se družiti s prijateljicom od moje srednjoškolske kolegice. Upoznali smo se davno no sjetila se mene jer je radila diplomski rad (na Ekonomskom fakultetu) iz područja sociologije a od te zajedničke prijateljice je čula da sam sociolog, pa da joj pomognem oko literature. Brzo smo se sprijateljili i počeli smo razgovarati i o nekim duhovnim temama. Malo pomalo, uspjela me zainteresirati za neke stvari. I baš dan prije bombardiranja Zagreba 03.05.1995. posudila mi je knjigu: 'Autobiografija jednog Yogija' - Paramahansa Yoganada. Brzo me zainteresirala ta knjiga jer je vedra, jednostavna, nekako topla i privlačna (ima neku magičnu privlačnost). No dugo sam je čitao i nisam shvatio zašto je ta frendica toliko inzistirala da ju pročitam . I negdje u jesen, nakon "Oluje", kada sam počeo raditi kao pripravnik u Croatia Airlines-u (moj prvi posao) došao sam do poglavlja koji govori o Kriya Yoga tehnici koja se bazira na tehnikama disanja čime se oksidira krv i postiže da čovjek podigne energetske i živčane podražaje iz donjih pleksusa (čakri) u gornje. I kaže Yogananda, to je ono što je Isus mislio pod Obratite se ! Time čovjek može kontrolirati niže nagone (potrebe za hranom, seksualnošću, agresivnost i druge materijalne potrebe i svoju energiju usmjeriti prema "višoj svijesti". Inače u toj svojoj biografiji, Yogananda kaže da se jednom Yogiju (Babađi) koji živi u mladom tijelu već nekoliko stotina godina na Himalayama (!) ukazao Isus koji mu je rekao kako su njegovi učenici zapostavili ono najbitnije a to je to unutrašnje preobraćenje, te njemu poručuje da pošalje jednog učenika na Zapad koji će prenijeti drevne i zaboravljene Kriya Yoga tehnike koje je Krishna dobio od Boga kao sredstvo pomoću kojeg sam sebe može spasiti i završiti svoje karmičko kruženje. (Jer kao, Krishna je imao na Istoku zadatak koji je Isus imao na Zapadu). Time je htio reći kako su oni obojica veliki duhovni učitelji, na istoj razini, s istim zadatkom. E sad, da sam ja poznavao Sveto pismo, sigurno ne bi mogao takvim riječima povjerovati. Od tada sam Isusa počeo gledati kao nekakvog gurua kakvi su bili Krishna, Budha, Muhamed i sl.! Yogananda je imao svoju 'racionalnu' interpretaciju Biblije, s ciljem da kršćani koji krenu tim putem Kriya Yoge, ne bi imali možda grižnju savijesti. Mene je jako 'upecala' rečenica gdje kaže kako on nije došao na Zapad donijeti nekakvu novu religiju, nego samo tehnike pomoću koje čovjek može sam spiritualizirati svoju vlastitu kulturu i religiju. Tako da možemo i dalje biti katolici, a uz to fino prakticirati Kriya Yogu. (A Gospodin je još Mojsiju rekao: Nema drugih Bogova uz mene, prva Božja zapovjed !). Kako sam bio naivan, povodljiv i lakomislen ! Inače Yogananda je došao u Chicago na drugi svjetski kongres religija i ostao do smrti 1952. Fantastično je kako su se njegova učenja o samospasenju širila (kršćanskim) svijetom ! A Yoganandu je pripremao za taj zadatak njegov guru, Swami Sri Yukteswar, koji je pak iniciran od Lahiri Mahasaye kojega je direktno inicirao navedeni Yogi-Babađi. On je izuzetno cijenio i volio Isusa (valjda da ga kršćani brže prihvate).

Ja sam se totalno zapalio. Znači ima nade i za mene. Mogu se promijeniti i ozdraviti od svih svojih "bolesti" i "ovisnosti". A kako sam radio u avio-kompaniji, mogao sam dobiti besplatne avio-karte za cijeli svijet ! Znao sam da ću prvom prilikom oputovati u Kaliforniju, u u Yoganadin centar. Moj život je od tada imao novu perspektivu.

I jednog kišnog rano-proljetnog i depresivnog dana 1996., kasnio sam na posao, bio je neki zastoј tramvaja. I na tramvajskoj stanici, na drvetu ugledam mali plakat s Yoganandinom slikom i tekst: Tečaj Kriya Yoge, u Zagrebu, datum... Nisam mogao vjerovati. !!! Pomislio sam da je to neki znak s neba za mene ! Naravno i to se plaćalo ali nije bilo preskupo, 100 kn. Javio sam prijateljici i otišli smo. Trajalo je dva dana. Naučili smo vježbe energije, mantru i tehnike disanja. Bio sam oduševljen. Mantra nam se zvala Hong - so , što znači 'Ja sam Bog'.(Tada se nisam sjetio riječi pokojnog župnika koji mi je upravo ovo bio preokao !). Počela je nova faza moga života...

Prakticirajući te tehnike, odmah sam osjetio njihov pozitivan efekt: lakše bih se probudio i lakše bih zaspao, nestalo je one napetosti u tijelu, povećala se koncentracija itd. Međutim, ta grupa koja se sastajala u jednom stanu na zajedničkim meditacijama nije mi se nimalo svidjela, svi su mi bili jako čudni (kao da su se napušili trave), sjedili su u lotos - položaju na podu, palili su indijske mirišljave štapiće i svirala je neka čudna glazba. Nisam s time htio imati posla.

Odustao sam od grupe i prakticirao sam vježbe sam. No kako sam dobivao od njihovog centra mjesečno jedan časopis (14 koraka do više svijesti), polako sam počeo uviđati da je problem u meni i kako moram riješiti svoje predrasude prema tim ljudima jer sam trebao zajednicu a smetao me je taj indijski folklor. (iako je to bilo sasvim prilagodjeno Zapadu, i uopće ne izgleda ko npr. Hare Krishna sekta). I nakon devet mjeseci redovitog vježbanja došao sam (početkom prosinca 1996.) na grupu.

I kako sam ja uvijek u svemu bio temeljit i išao do kraja (štreber i u školi ali i u grijehu) tako sam vrlo brzo postao angažiran u toj grupi oko pripremanja sastanka, oko dolaska učitelja iz Rijeke, ljepljenju plakata i sl. Primio sam drugi stupanj tehnika u 6. mj. 1997. i toga ljeta sam proveo 7 dana u njihovom europskom centru u Italiji koji se nalazi, koje li slučajnosti, 10 km od Asiza (!) - nevjerojatno što je prst Božji, od svih 30-ak sekta koje u Zagrebu propagiraju te istočnjačke tehnike ja završim baš u onoj koja ima središte u gradu Svetog Franje Asiškog (a 1994. sam zalutao na ispovijed baš u crkvu sv. Franje na Kaptolu !). I tamo smo se opušitali, meditirali, pjevali, jeli vegetarijansku hranu, čak smo i radili u njihovim radionicima (to se zvalo karma-yoga) ali smo išli i u grad Asiz. Oni svi jako vole sv. Franju (Yogananda ga je izabrao čak za svog sveca zaštitinika) a i Isusa kojem se klanjaju kao jednom od gurua iz njihove linije (!). Kada smo došli u Baziliku Sv Franje, onaj koji nas je vodio, rekao je da malo sjednemo pokraj njegovog groba i meditiramo, tj.practiciramo kriya - yogu. No ja tada (iako sam bio potpuno van crkve i već duboko u toj 'duhovnosti') nisam napravio taj poganski čin nego sam kleknuo i pomolio se "Oče naš" za svoju obitelj. Ne mogu ni izreći koliko sam danas zahvalan Gospodinu što je moja duša u tom presudnom trenutku pobijedila moj ego i izabrala svjedočiti za Isusa u molitvi Gospodnjoj, a ne na tom svetom mjestu učiniti taj okultni obred ! (danas kažem, da je moja jedna duša cijeli život imala svoju tajnu vezu s Kristom, a da ja tog uopće nisam bio svjestan). Zanimljivo, jedini suvenir koji sam si kupio na tom izletu je bio lančić sa drvenim "Tau" što je franjevački znak, no ja to tada nisam znao. Ali "tau" je i znak spasenja.

Par tjedana nakon godišnjeg odmora putovao sam u Osijek, što se desi jednom godišnje. Na povratku u vlak sjedila je do prozora jedna cura i nešto čitala. U Našicama je u kupe ušla još jedna mlada cura, koja je na moje zaprepaštenje nosila oko vrata "Tau". Sjela je između nas. Ova cura do prozora je isto sa čuđenjem uočila taj "Tau" i one su ustanovile da i jedna i druga pripadaju FRAM-i tj. franjevačkoj mladeži i da su zajedno toga ljeta bile na hodočašću mladih u ASIZU ! Ja samo što se nisam srušio! Samo sam šutio i slušao o toj radosti, tom druženju, tom zajedništvu, o nekom mladom fratru s Kaptola koji svira i piše pjesme itd. Pomislio sam Bože, pa ja prakticiram nekakve tajne i moćne tehnike koje me kao vode do Boga, ali ovakvu radost nemam !! Pa to bi ja htio ! Ovi moji s yoge su orijentirani samo na sebe. Nema zajedništva. Boje se prijateljstva. Boje se zavoljeti jedni druge (da se ne dogodi 'energetska ovisnost', uobičavali su govoriti). A zapravo, svi smo bili duhovno izranjavani i puni grijeha.

O, kako sam poželio biti dio tog zajedništva! No kako sam u takvim situacijama prilično smotan i sramežljiv nisam se uključio u razgovor. Jedna od njih je toliko zračila srećom, radošću (najljepši osmijeh koji sam vidio), toplinom, čistoćom, da sam se zapitao, Bože, pa zašto ja nisam nikad upoznao takve djevojke ? Ta djevojka je u ruci držala jedan časopis za koji sam tada prvi put u životu čuo: "Brat Franjo", pa sam ju zamolio da prelistam. Na naslovnoj stranici je bila slika sv. Franje u trenutku stigmatizacije od Celestina Medovića koja se nalazi u crkvi sv. Franje na Kaptolu (!?). No ona je morala sići u Virovitici. Pomislio sam, ni imena joj ne znam, i ko zna da li ću je ikada više vidjeti. Ali tog osmijeha neću zaboraviti nikada !

Druga djevojka je ostala, a ja sam samo šutio. Čitao sam svoj časopis o yogi. Ona je primjetila da na naslovnoj stranici piše "Ananda-Assisi", pa me pitala 'da li sam ja to možda bio u Asizu ?', i tako malo po malo počeli smo razgovarati. Ja sam joj počeo pričati o yogi i o toj duhovnosti o čemu ona nije ništa znala. Oduševila me njezina pristupačnost a najviše to što me uopće nije osudila. Ona je samo svjedočila svoje. Ništa nije osuđivala niti kritizirala. U meni je vidjela samo bližnjeg. A da me možda osudila, sigurno bih pomislio, vidiš kako su ipak ti ljudi iz crkve netolerantni prema drugim duhovnostima ! Time mi je otvorila put da i našoj crkvi dam šansu. (ETO, KOJA JE RAZLIKA IZMEĐU SVJEDOČENJA "ZA" I SVJEDOČENJA "PROTIV"). Ponadao sam se da se ona zna s onom

djevojkom lijepa osmijeha, no ni ime joj nije upamtila jer su se i one upoznale u vlaku. Puno kasnije kada sam se prisjećao tog susreta ustanovio sam datum na koji se to dogodilo: bilo je to 04.10.1997. (dakle na blagdan sv. Franje Asiškog !). S njom sam izmjenio adresu i telefon. Zove se Marija. I dva tjedna nakon susreta poslala mi je razglednicu s riječima iz Matejevog Evanđelja (Mt 7,7): "Išтите i dat će vam se ! Tražite i naći ćete ! Kucajte i otvorit će vam se ! " Danas kažem da mi je tu razglednicu poslao sam Gospodin !

Nakon susreta u vlaku dobio sam poticaj da odem u crkvu Sv. Franje. Tada sam se prisjetio da sam upravo u toj crkvi bio na ispovijedi 1994. g. Koja slučajnost ! Kupio sam knjigu od patera Bonaventure Dude "Moj sveti Franjo" koja me toliko oduševila da sam pomislio, Bože pa koliko ima u toj Katoličkoj crkvi svjetlih primjera a ja za to uopće ne znam ! U svetom Franji sam prepoznao sebe kao dječaka: ljubav prema prirodi, životinjama, nemoćnima, bolesnima ! Počeo sam dolaziti na sv. mise nedjeljom kako bih slušao propovijedi patera Dude. Naravno nisam se pričestio niti sudjelovao u liturgiji. Mislio sam, ja imam svoju duhovnost koja može uključiti i ono što je dobro iz Katoličke crkve. Svidjele su mi se propovijedi jer nije bilo politike niti nekakvih prijetnji nego tumačenje Evanđelja u našem svakodnevnom životu. No, nisam ni sumnjao da je yoga nespojiva s evanđeljem. Napravio sam si zapravo jedan sinkretizam od svega.

Intenzivno sam prakticirao tehnike i meditacije. Kako smo mi na zajedničkim meditacijama imali običaj i čitati neko duhovno štivo (iz bilo koje religije), ja bih donio ovu knjigu i čtao sam im događaje iz života sv. Franje. Od rujna 1997. do ožujka 1998. pripremao sam se za inicijaciju u kriya yogu, jedan tajni obred inicijacije u napredne tehnike koju daje učitelj (Swami Kriyanada) i na to smo išli 08.03. 1998. u Asiz. U tom periodu zahvaljujući redovitom prakticiranju yoge, bio sam već sasvim drugi čovjek. Emocionalno ravnodušan (niti sam se mogao razveseliti niti ražalostiti - to je ono što zovu nirvana), percipativno neosjetljiv - nije me smetala niti hladnoća ni vrućina, niti buka, niti stres, i potpuno otupjele savjesti (svojevoljno sam tom yoga centru donirao 500 DEM, dok se svog brata nisam sjetio, koji sa dvoje djece i ženom živi u sobici i svaka kuna mu treba za stan koji gradi, jer sam vjerovao da on odrađuje svoju karmu i što ja imam s njim!). Kao neka biljka: puniš se i prazniš energijom i pjevaš: JAI GURU (a koji sam otpor imao prema grupi kada sam ih prvi put vidio !).

No pamtim samo jedan trenutak u tim danima u kojem sam osjećao neku emociju. Kada je vlak iz Perugie ulazio u stanicu Santa Maria degli Angeli, vidio sam na brdu zidine Asiza i baziliku sv. Franje. Samo mi se jedna suza skotrljala niz lice. Zavolio sam tog Sveca i iako sam išao na inicijaciju, više sam se radovao što ću možda posjetiti opet baziliku sv. Franje. Nisam znao koliko je ta inicijacija opasna, kuda to vodi i što stoji iza toga. Danas mi se čini da je Sv. Franjo mobilizirao čitavo Nebo da me vrati ! Što se zbivalo na inicijaciji, posebna je priča. No zadnji dan prije povratka, uspjeli smo doći do bazilike sv. Franje. I opet sam molio !

Po povratku u Zagreb počeli su problemi. Još istu noć kad smo došli zapao sam u čudno stanje svijesti: kao san ali sam sve fizički osjetio. Dvoje potpuno crnih ljudi su me vezali i željeli su mi nešto probosti u grudi. Užasno sam se uplašio. Tada sam samo uzviknuo: Učitelju ! Zanimljivo, nisam rekao ni Yoganada ni Isuse, nego Učitelju ! Nestalo je tih ljudi i tada sam najprije zaspao i tek potom se probudio. To me potreslo i nisam znao zašto se to dogodilo. Na inicijaciji su me naši riječki učitelji predložili da postanem voditelj tj. "leader" kriya yoge za Zagreb. Nisam ni prihvatio ni odbio. Osjećao sam se u tim danima kao da netko manipulira s mojim životom i kao da gubim svoju volju i svoj identitet (što zapravo i je krajnji cilj svih tih ezoterijskih duhovnosti: uništiti ego i stopiti se s jednotom, (samadhi: ili kako ja to danas zovem vječna smrt) s bezimenom kozmičkom energijom koju oni zovu Bog, dakle uništiti svoj identitet tj. svoju dušu !!! Bez mog znanja i pristanka učitelji su objavili moj broj telefona u svom biltenu kao broj voditelja za Zagreb što je išlo širom svijeta. Počeo sam shvaćati da nešto nije u redu...

3. DIO: "Tko traži, nalazi..."(Došao sam ti majko draga...)

01.05. 1998. godine, organiziralo je Društvo "Brune Greninga" (također jedan teozofsko orijentirani samo-iscjelitelj) u kojem su bili neki moji s Yoge (a bilo je ljudi iz svakakvih sekti- Hare-Krisna, yoga, reiki, komaja, itd.) odlazak u Međugorje. Svi oni vole ići u Međugorje jer su dole, kažu "jake energije i pozitivne vibracije" . Odlučio sam i ja poći s njima (a 1992. kao student sam izjavio kako su, eto hercegovački fratri izmislili ukazanja te prodaju čak i Gospu kako bi zaradili !).

Prve večeri otišli smo na Podbrdo (brdo ukazanja). Padala je kiša. U 22.00 je kod plavog križa vidioc Ivan trebao primiti Gospinu poruku. Masa svijeta je hrlila prema tom mjestu. Prijateljica i ja smo sjeli na deku, pokrili se kabanicom i stisnuli se pod kišobranom. Bilo je hladno, blatnjavo, ispod nas oštar hercegovački krš. Slušao sam kako ljudi mole krunicu na različitim jezicima: engleskom, talijanskom, portugalskom, slovenskom, francuskom, hrvatskom i pjevaju Ave, Ave Marija. U tom trenutku me kao munja ošinula misao: Bože pa ovi ljudi su došli iz čitavog svijeta da bi kisnuli u ovom hercegovačkom blatu zajedno molili! Pa što će ti veće čudo! Strašno me to nadahnulo! Što Čovjeku treba u životu: komadić blatnjavog hercegovačkog krša, vruće srce i nada da može biti bolje. Tada sam doživio što je to Kristova crkva i što je to vjera!

Drugi dan 02.05. išli smo na podbrdo moleći krunicu i pjevajući Marijanske pjesme. No kako smo svi bili iz ezoterije imali smo neke svoje verzije molitve. Zdravo Marijo se molilo samo do Isus, jer u drugom dijelu: Sveta Marijo...se spominje riječ grešnici, što ovi nikako ne prihvaćaju jer je 'jako loša afirmacija'. Sjetio sam se djetinjstva i pomislio koliko dugo nisam molio krunicu... I u trenutku kada su starije žene iz naše grupe (sa svojim jakim pučkim glasovima) zapjevale: Zdravo djevo svih milosti puna, ja sam 'puko ko šipak' i počeo plakati! Iz dubine moje uništene duše izašla je slika moje pokojne bake koja me naučila tu pjesmu, koja me učila moliti... Mislio sam, Bože moj, pa tu Mariju Majku Božju sam upoznao preko moje bake i njezine ljubavi... Emocije su izbile van nakon sedam godina potiskivanja. Da, bakinom smrću umrla je ljubav u mojem životu ...

A na drugoj postaji, dok sam još uvijek ronio suze (kako ja nisam smio niti znao plakati od pete godine, jer to pravi muškarci ne rade, ovo je bio pravi potop), zapjevali su Majko Božja Međugorska (umjesto Bistrička) moli se za nas...A tu pjesmu je kao svoju prvu pjesmicu naučila moja nećaka Dora (nju je to pak njezina baka naučila), dijete koje mi je svojim rođenjem donijelo toliko radosti i ljubavi! Dakle ponovo prisjećanje na ljubav... Opet potok suza...

I tada je započelo moje obraćenje.

Shvatio sam da mi je naša vjera davana u ljubavi a da ja zapravo uopće i ne poznajem katoličku duhovnost, a odbacio sam je i popljuvao. Pomislio sam hej, čovječe, pa kud si ti to otišao, pa zašto si se odrekao sebe, svojih voljenih, pa kakvom se ti to guruu klanjaš?!?! Kao da sam u duši osjetio zov Marije: "Hej pa ti si moj, k meni dođi, ja ću te dovesti do tvog pravog Učitelja!". Tada se još nisam prisjetio, nego puno kasnije one scene iz mog života kada sam, kao dvanaestogodišnjak stavio u okvir sliku međugorske Gospe koju su hodočasnici iz moje župe poklonili pok. baki, i stavio ju iznad naših kreveta! A baš je ona je ta koja me čuvala i bdjela nadamnom i pozvala u Međugorje 16 godina poslije.

Došli smo i do samog mjesta ukazanja. Dugo sam gledao gomilu kamenja koju su ljudi naslagali i iz kojeg je virio metalni kriz. Tada mi pogled skrene prema jednom drugom drvenom raspelu na kojem je kip Isusa. Došao sam tamo, pogledao taj bolni a istovremeno sućutni izraz lica i tada sam pomislio, 'ma ko si Ti Isuse? Pa možda ti ipak nisi isti ko i ovi ostali gurui koji te izjednačuju sa sobom? Pa koji od njih je napravio to što i ti, koji se dao zakucati na križ? Dok sam gledao izraz tog umirućeg lica, osjetio sam neku samilost u njegovom pogledu, kao da mi ne zamjera što sam ga i ja izdao...Puno kasnije Čitao sam u evanđelju kada ga je Juda prokazao, Isus mu nije rekao: Ti Izdajniče!, nego: Prijatelju, a zašto Ti ovdje?(Mt, 26,50). Da, a zašto ja ovdje, sa ovima? Toga dana, osjetio sam poticaj da odem na ispovijed i sv. pričest nakon četiri godine.

Nakon Međugorja sve se uzburkalo u meni. U roku od mjesec dana su se dešavale nevjerojatne stvari koje su rezultirale promjenom posla. Velika životna promjena. Počeo sam dolaziti u crkvu sv. Franje na Kaptolu na molitvu krunice, ali sam i dalje prakticirao Kriya tehnike. Unutar mene je bila prava "borba duhova"! Poslije, kada sam po prvi puta čitao Ivanovo Otkrivenje, zazvonile su mi one riječi kada opisuje borbu žene i zmaja!

15.07 sam otišao na godišnji odmor, prvo 7 dana u Međugorje. Tada sam upoznao vidjelicu Jelenu Vasilj čije me svjedočanstvo duboko dojmilo, a najviše to što je jedna normalna djevojka ko i sve ostale a ne neki fanatik ili mistik. Puno smo molili krunicu. Zatim sam išao u Sarajevo, Dubrovnik, Trogir, Lošinj, Starigrad-Paklenicu. Iako sam cijelo to vrijeme smanjio praksu yoge, nisam mogao doživjeti, uživati i radovati se tim ljepotama i svim ljudima i priljeteljima koje sam na putu susretao. Tupost, ravnodušnost, 'skuliranost'. Poželio sam opet biti normalan čovjek i doživjeti sva ta uzbuđenja. Na Lošinj sam bio u Kampu sa prijateljima, bračni par koji se bave transcendentnom

meditacijom (to je onaj kolega koji mi je 1992. na faksu dao znanstvenu literaturu o T.M-u) i jedan prijatelj iz Varaždina koji je samnom bio na inicijaciji u Asizu. Umorile su me te priče o karmi, reinkarnaciji... Želio sam uživati u tim ljepotama ovdje i sada, pojesti čevapčice, ribu... Smučila mi se ta začinjena vegetarijanska hrana. A vrhunac je bio kada sam vidio kako izgleda flying, tj levitacija (taj kolega ima tzv. siddhi moći a bavi se TM-om 13 godina). Vidio sam kako ga neka sila odbacuje od poda i trese mu čitavo tijelo i vraća ga na zemlju. Tako je u jednom filmu bila prikazivana obuzetost s đavlom ! Uplašio sam se. Shvatio sam da to jesu nadljudske moći, no tko stoji iza toga ?

Povratak u Zagreb i susret s društvom sa Yoge je bio prilično traumatičan. Shvatio sam da ja tamo nemam prijatelja, da ti ljudi misle samo na svoju "karmu", shvatio sam da sam uništio sebe i duhovno, da sam izgubio svoj identitet, volju i radost života a yogom sam se počeo baviti samo kako bih se riješio svojih slabosti, bolesti i ovisnosti, a eto, skoro sam postao lider jedne sekte... I baš tih dana svom snagom su izbile sve one slabosti, neuroze, depresije i strahovi koje sam imao još i prije 1994.! I već kad sam skoro otišao na određena mjesta da "utopim bol", nešto u meni se prelomilo, pobunio sam se i rekao u sebi: Nemoj ! Budi jak i kaži zlu NE po prvi puta u životu! Sam Bog mi je dao snage da se oduprem! Ali kako i kamo dalje ?! Kamo da odem ?!

4. DIO : Povratak iz Novog doba

I tog sam rujanskog petka, umjesto na Yogu otišao na večernju misu u Crkvu svetog Franje na Kaptolu. Činilo mi se da stvarno više nema izlaza i da je moj život potpuno uništen. Shvatio sam, da sam baveći se yogom zapravo napravio duhovno samoubojstvo (kao što sam već rekao, samadhi je uništenje vlastitog identiteta u moru kozmičkih valova).

Na toj misi bilo je čitanje iz evanđelja o tome kako je Isus rekao: Nisam došao radi pravednika nego radi gršnika, a propovjednik je k tome nadodao radi bolesnika, bludnika, carinika... Tad sam pomislio pa to sam sve ja ! Pa taj Isus je onda i radi mene došao... Nakon mise, ostao sam sjediti jer sam vidio da na oltar nose stolice i gitaru, pa sam pomislio da će biti neki koncert. Ugasili su svijetla i začula se prekrasna pjesma: Oče, mi Ti se klanjamo. No to nije bio koncert, nego molitva pred Presvetim oltarskim sakramentom, što ja, naravno, nisam znao. Nisam uočio trenutak kada je svećenik došao i kleknuo iza oltara. Odjednom sam iz zvučnika čuo mladenački muški glas, pun topline, ljubavi i nježnosti kako govori: Hej, pa k meni dođi, pa zar još nisi shvatio da si ti moj, da sam te ja urezao u svoj dlan ! Pa radi tebe sam se rodio, radi tvojih grijeha sam nosio križ i prošao kroz smrt! K meni se vrati, ja sam te otkupio, ja sam umro zbog tvojih grijeha ! Mislio sam da me napušta pamet i da imam nekakve halucinacije! Nisam se više mogao kontrolirati. Toliko sam plakao da sam mislio kako će mi srce puknuti! Više ni suza nisam imao, tresao sam se i jecao u sebi. Naravno nije to bilo nikakvo ukazanje nego je fratar koji je vodio molitvu bio nadahnut i tim riječima je vodio molitvu a ja sam osjetio ko da su te riječi upravo meni namjenjene.

Pogledao sam drveni križ na oltaru i u sebi rekao: Isuse, ja sam te razapeo ! Ja sam te izdao, popljuvao, izvrijeđao, ismijavao, zanijekao, zakleo se nekom drugom učitelju, ali eto sad dolazim pred tebe, ne poznam Te, ali ja više nemam kome ići ! Više nikome ne vjerujem. Donosim ti ovu olupinu od duše, ovaj živi grob pa ako želiš, uzmi ga... Ti si mi još zadnja slamka spasa...Jedva sam došao k sebi... Htio sam vidjeti tko je taj čovjek koji tako lijepo pjeva i govori o Isusu. Izašao sam na prednji ulaz i vidio jednog mladog fratra okruženog s gomilom ljudi kako dijeli karte za dolazak Pape na Bisticu i za katedralu. Takav iskreni osmijeh nisam još vidio kod nijednog svećenika. Za svakog je imao minutu, za svakog toplu riječ i stisak ruke, bez žurbe i kao da su mu svi jednako važni. Zbunjeno sam došao do njega i u jednom trenutku me čvrsto uhvatio za ruku, pogledao i pitao: Bistrica il' Katedrala ? Bože, pomislio sam, pa ovaj čovjek zaista voli ljude ! Kad bi on znao kakvu ruku je primio ?! (Nisam tada pojma imao da su upravo o njemu u vlaku pričale one dvije djevojke). Saznao sam da on drži vjeronauk utorkom za studente i radničku mladež. Odlučio sam doći. Zove se fra Ivan Matić.

5. DIO: Dođi i slijedi me...

Od toga dana počeo sam redovito dolaziti na mise, na molitve klanjanja pred Presvetim, na vjeronauk za studente. Svaki dan sam čitao Novi Zavjet i nekako mi je sve bivalo jasno, nikakve dileme nije bilo, nikakve sumnje, nikakva pitanja ! I nisam se mogao načuditi Isusovim djelima dobrote, ljubavi za odbačene, prezrene, za javne grešnike...Svima je prilazio čak je i jeo s njima ! Prestao sam se baviti sa meditacijama, pa čak i sa tjelesnim vježbama Yoge (iako mi je ispovjednik rekao da Yoga nije grijeh !). A sve knjige i kazete sa yoge sam odnio u prostor gdje su se sastajali moji yogaši. Mnogi su

me nazvali i rekli da su šokirani, izgubljeni i da im je taj čin izgledao ko da mene više nema, kao da sam umro.

Bio sam prva dva mjeseca jako usamljen. Promatrao sam oko sebe zajedništvo tih ljudi na Kaptolu. Htio sam pripadati tome, ali činilo mi se da su sva vrata zatvorena, činilo mi se da me nitko ne primjećuje, ne treba...Motao sam se po crkvi i oko crkve ko neki "prosjak ljubavi". A bilo mi je neugodno nametati se fra Ivanu za nekakav razgovor. Tad mi je zaporavo postalo jasno zašto puno ljudi i odlazi iz crkve. Zato jer im nedostaje zajedništvo i jer se osjećaju usamljeni u toj gomili. A ovi koji su tamo, kao da više nikog ne trebaju (takav sam dojam imao). Htio sam doći i na u FRAM-u (počeo sam se dopisivati e - mailom sa predsjednikom) no nikako da ih pronađem.

U međuvremenu je došao Papa u Hrvatsku (od 02.- 04-10). Sve to me jako dirnulo, jer sam se sjetio kako me prvi njegov dolazak potaknuo da odem na ispovijed nakon 11 g. Čitao sam tada biografiju od bl. Alojzija Stepinca tako da sam stvarno duboko proživio trenutak kada ga je Papa proglasio Blaženim. Taj moj dolazak na Mariju Bistricu povezao mi je Mariju, baku, djetinjstvo (zadnji put sam bio na Bistrici s 4 godine s djedom i bakom), Stepinca i djeda. Često mi je djed pričao kako je njega kao mladog šegрта u Zagrebu dirnula scena iz srpnja 1938.g. Izašao je iz dućana u Jurišićevoj ulici gdje je radio i ugledao kolonu hodočasnika sa zavjetnog hodočašća u Bistricu na čelu s mladim Nadbiskupom Stepincem i kada su zapjevali : " Još Hrvatska ni propala". Sve mi je to prolazilo kroz glavu u tim trenucima. Posebno sam bio sretan što sam sada i ja "povratnik" u crkvu i što to sve doživljam kao svoje. A par dana prije dobio sam u ruke (u crkvi to često dijele) poruku koju je 25.09. u Međugorju primila vidjelica od Gospe:

"Draga djeco ! Danas vas pozivam da postanete moji svjedoci živeći u vjeri svojih otaca. Dječice, tražite znakove i poruke, a ne vidite da Vas Bog poziva svakim jutarnjem izlaskom sunca da se obratite i vratite na put istine i spasenja. Puno govorite, dječice, a malo radite na svom obraćenju. Zato, obraćajte se i počnite živjeti moje poruke, ne riječima nego životom. I tako ćete, dječice, imati snage da se odlučite za istinsko obraćenje srca. Hvala Vam što ste se odazvali mom pozivu !

Kao da se sve poklopilo. Rekao sam, Bože iako se osjećam usamljenim, ja više neću otići iz Tvoje Crkve. Odlučio sam si onu samoću uzeti kao pokoru i ostati pri crkvi Sv. Franje. Čitajući sveto pisamo uvidio sam da Isus kada liječi, za razliku od mojih gurua i ostalih avatara ne pripisuje ništa sebi, nego kaže : Idi, vjera te tvoje spasila ili Idi i ne griješi više ... Rekao sam sebi, u redu, ako je Isus tada to radio što je radio i ako kažu da je On i danas živ, onda samo On može i mene izliječiti, ako je to istina. Ako nije istina, onda sam zbilja propao...

Tada sam otkrio da je jedna kolegica sa posla isto obraćenik i ona mi je postala izvor svih informacija, knjiga, vjerske štampe itd. Znajući da sam bio iniciran u yogu, uvjerala me da moram otići na molitvu otklinjanja kod svećenika. Ja nisam pojma imao što je to. Posudila mi je knjigu "Molitva koja liječi" od prof. Ivančića. I u poglavlju gdje govori o molitvi otklinjanja shvatio sam da sam ja zbog one inicijacije pod direktnim utjecajem "nekih drugih duhova" koji nisu baš dobri. No ne samo to, shvatio sam da od svih navedenih situacija za koju je potrebna molitva otklinjanja (obiteljska prokletstva, samoubojstva, abortusi u obitelji, magija, vračanje, okultizam, droga, psovka, blud, ovisnosti - u to sam vrijeme bio i sam ovisan o internetu) ja imam gotovo sve !!! Samo još nisam nikog ubio. Tad mi je postalo jasno da ja nosim neki obiteljski teret zBog kojeg su i nastale moje neuroze u ranoj mladosti koje su me i odvele na stranpaticu !

Otrčao sam fra Ivanu i molio ga da me primi. Na tom razgovoru/ispovijedi ispričao sam mu čitav svoj život. Nije mi bilo lako to govoriti živom čovjeku i to oči u oči. No on nije ni trepnuo, i uopće se nije zgrozio i zapanjio nad onim što je čuo. Kao da mu pričam sasvim obične stvari. On mi je tada rekao da se križ moje obitelji prelomio na meni ! Položio mi je ruke na glavu i molio ! Nisam znao što će se desiti, nisam ništa očekivao, ništa si nisam mogao sugerirati. Nisam ni slutio kako ću se osjećati. Za razliku od yoge u kojoj su afirmacije i autosugestije nabitnije tehnike u samoiscjeljenju ja ovdje nisam ništa radio. Jedino što sam imao povjerenje u patera Ivana. I vjeru da Isus može izliječiti. Na kako On to čini, nisam znao. Kad sam izašao iz crkve osjetio sam kako mi prekrasna svježina vibrira u grudima a toplina na čelu. I nakakav čudesan mir. Jednom dok sam se još bavio krija- yogom, meditirali smo pet sati (!?), dakle 5 sati se duboko diše u pravilnim ritmovima, imao sam 10 % tog osjećaja, što je zapravo čisto fiziološka reakcija na količinu kisika koja se unosi ali sam tada bio potpuno perceptivno, emocionalno i voljno isključen. A sada sam bio pri punoj svijesti, potpuno

uključen u svijet oko sebe a osjećaj je bio neusporedivo jači. S tim da ja nisam ništa niti radio, niti sam si išta sugerirao.

Idućeg jutra sam se probudio čudesno sretan i radostan što sam se probudio, što imam život... Kao kad sam bio klinac i kad sam se radovao novom danu. No ništa euforično i spektakularno. A u ponedjeljak kad sam došao na posao, nekako sam smireno sjeo za PC, pročitao poglavlje iz Evandjelja, i počeo raditi. I nakon pola sata posla shvatim, da po prvi put nakon godinu dana nisam ovisnički sjeo za internet, nego sam osjećao ravnodušnost prema tome. Kao da me se to ne tiče. Kao da me uopće ne zanima. I nakon par dana ja sam osjetio da sam nekako sav drugačiji. Da više ne reagiram na sve podražaje koji su me prije uznemiravali. I tada me puklo: ISUSE PA TI SI STVARNO ŽIV !!! I TI STVARNO DJELUJEŠ I LIJEČIŠ KAO NEKAD DOK SI BIO ČOVJEK !!! DOŠLO MI JE DA VIČEM PO GRADU: LJUDI JA SAM OZDRAVIO NAKON 28 GODINA DUHOVNE BOLESTI, JA SAM SLOBODAN OD ROPSTVA GRIJEHU !! Nisam znao što da radim od radosti. Da Isus je živ. Tu je i spreman je pomoći svima. Al' ne može na silu. Ne može bez našeg srca. On ima sve na svijetu osim naše ljubavi. Nju ne može pridobiti na silu, bez naše volje. Zato nam možda i daje križeve u životu jer se tada obraćamo u očaju k njemu.

O tom svojem iskustvu pisao sam e - mailove fra Ivanu. Odjednom sam počeo upoznavati jako puno prijatelja kakve tražim čitav život. Otišao sam na seminar duhovne obnove za mlade kod p. Zvezdana Linića na Tabor u Samoboru. Prekrasno iskustvo zajedništva, molitve i pjesme ! Pa to je ono što ja tražim ! To je ono o čemu sam čuo onda u vlaku !

13.12. 1998. studenti iz Splita organizirali su hodočašće "Gospina svetišta hrvatskog juga" - Sinj, Solin, Split, Vepiric, Međugorje. Bilo nam je fantastično. I kad smo došli u Međugorje (meni je to bilo treći put te godine), svi su išli posjetiti zajednicu bivših narkomana. Ja sam otišao sam na podbrdo. Kad bih barem mogao opisati kako sam se tada osjećao: penjao sam se na podbrdo po istoj onoj stazi, molio krunicu (ovaj put onako kako treba) prisjećajući se svih onih trenutaka mog obraćenja. Rekao sam: Marijo, evo me pred Tobom, ali sada prvi put potpuno Tvoj, opran od grijeha, nema više nikakvih gurua. Hvala Ti majčice što si me dovela do mog pravog i jedinog iscjelitelja, učitelja, spasitelja... Suze zahvalnice...To su stvarno bili jedinstveni i duboki doživljaji.

6. DIO: Bit ćete mi svjedoci...

Novu godinu sam dočekao na Taboru u okviru seminara: " Oče naš koj jesi na nebesima".

Ušli smo u 1999. sa misom i molitvom. Bilo je toliko lijepo da sam na trenutak pomislio gle, pa Kraljevstvo Božje je već došlo ! Nema pijanke, pucnjave, psovke, bluda, samo bijeli Jaganjac koji želi doći k nama kao najljepši dar. Da stvar bude još ljepša meni je 01.01.rođendan ! Prvi poklon koji sam primio te godine bio je Isus u utajstvu kruha, pričesti...

A drugog dana, pater Zvezdan nas je pozvao ako netko ima nešto za posvjedočiti. I sasvim neplanirano, bez da sam se za to pripremio, ruka mi se našla u zraku. I počeo sam pričati ovo moje svjedočanstvo...Kako je bilo i dosta starijih žena, na kraju sam njima poručio, da svoje unuke nauče bar jednu marijansku pjesmu, ali neka to učine u ljubavi, kao što je mene moja baka Katica naučila. Moja priča sve je potresla. Nisam shvatio da sam zapravo u tom trenutku i ja postao svjedokom kao što je sv. Otac i obećao. No kao što se vidi iz mog svjedočanstva, u presudnim trenucima ja sam uvijek bio Isusovim svjedokom, i kada sam spremio Marijinu sliku u 12. godini, i kada sam se uplašio da ću povrijediti svoje zbog mog života 1994. i kada sam na grobu svetog Franje molio 1997....I tamo na Taboru, molili smo molitvu predanja. Ja sam rekao: Isuse, dao si mi novi život, dao si mi dostojanstvo novog čovjeka, slobodnog od ropstva grijeha i od napasti svijeta. Želim ovaj Život posvetiti Tebi. Molim te daj mi razum da umijem prepoznati što je Tvoja volja sa mom, daj mi snage da ju uspijem izvršiti i daj mi ljubavi i prijatelje na tom putu !

Isus je brzo reagirao, jer me (i ne znajući da sam svjedočio na Taboru) fra Ivan pozvao da odem s njim u pučke misije u Bijeli Vir kraj Metkovića kao njegov suradnik i da malo pričam o tom svom iskustvu. A od tada sam već nekoliko pričao to svoje svjedočanstvo na seminarima, u misijama, i na vjeronauku za studente.

I tako, u moj se život vratila ljubav, radost, prijateljstvo, smisao života, vjera i povjerenje u Boga, ali onoga koji je Otac Gospodina Nasega Isusa Krista, ne više neki drugi "Bogovi".

I za kraj moram ispričati još samo jedno svjedočanstvo iako to već ulazi u nastavak neke buduće knjige. 19.01.1999. na vjeronaku za studente se desilo pravo malo čudo. Moj prvi taborski cimer Davor je bio na dočeku Nove Godine u zajednici Kraljice Mira u Međugorju i bio je oduševljen s tim mladim ljudima koji su se dole pripremali za redovništvo. Pričao mi je o toj radosti, ljubavi, zajedništvu... Toga dana oni su došli na par dana u Zagreb a neki su se vraćali kućama. On ih je "slučajno" sreo na cesti (on je bio s autom), prošli su ispred njega po zebri, (u milionskom gradu ?!) pa im je predložio da na večer dodju kod fra Ivana na vjeronauk, što su oni veselo prihvatili jer ga jako dobro znaju i pjevaju njegove pjesme. I da skratim, poslije tog vjeronauka, Davor (koji je baš tu večer sjedio do mene) me htio sa njima upoznati, ma baš je inzistirao. I krene upoznavanje redom: Martin, Mirta, i ...i...i... ja padam u nesvijest, gubim tlo pod nogama, gubim dah....okrene se druga cura i ja prepoznam onu djevojku s najljepšim osmijehom koju sam sreo u vlaku 04.10.1997. a koju tada nisam upoznao !

Skoro mi je pozlilo od šoka, pa sam joj jedva uspio objasniti da ja nju znam i cijelu ovu priču. Uspio sam ju šokirati tako da me je samo čvrsto zagrlila sa suzama u očima. Zove se Nikolina i iz Osijeka je. A onoga dana je putovala u Viroviticu gdje su FRAMA-ši prikazivali mjuzikl o životu sv. Franje za koji je tekst i glazbu napisao fra Ivan Matic ! Dakle koje slučajnosti ! Tu sam večer sjedio dugo na krevetu, plakao i pitao se: Isuse, pa koliko Ti mene ljubiš ?

Ne znam što će biti sutra, ali znam samo to da više ne želim otići od Isusa i da bez njega više ne mogu ! Želim svima poručiti samo jedno: ako vam u životu krene po zlu, sjetite se nekog tko ne samo da vas čuva i čeka čitavo vrijeme, nego vam trči u susret (Lk, 15,20). Takav je otac naš nebeski. On ne čeka na vratima da nas optuži i nabaci krivnju već nam trči u susret. Samo treba ustati i poći k njemu !

Završit ću sa stihovima fra Ivana. Meni je to njegova najljepša pjesma. Kad sam ju čuo, pomislio sam čak da ga je moje svjedočanstvo inspiriralo. No rekoa mi je da je to baš biografska pjesma.

Samo Tvoja ljubav

Lutao sam ovim svijetom, sam, bez cilja i bez nade
Umoran od svojih rana, umoran od svih lutanja
Sve dok me Tvoja ljubav Bože, nije dotakla
Sve dok me Tvoja ljubav Bože, nije podigla iz blata
Nije bilo prijatelja, nije bilo nikog
Ruku da mi pruži, moju bol da podjeli
Sve dok me Tvoje boli nisu iscjelile
Sve dok mi Tvoje svjetlo nije sve moje rastjeralo trmine

Samo Tvoja ljubav može učiniti da sve procvijeta
Samo Tvoja ljubav može upaliti nova svijetla
Samo Tvoja ljubav, Bože
Nema takve pjesme, nema takvih rijeci
Kojima bih mogao, svu hvalu Ti izreci
Neka Ti zivot moj o Boze, bude hvala
Neka Ti zivot moj o Boze, bude pjesma koja nema kraja
Samo Tvoja ljubav...